

**Спіріна Ірина Дмитрівна, народний депутат України,
перший заступник Голови Комітету Верховної Ради України з питань
охорони здоров'я**

Відповідно до офіційної статистики в нашій країні щодня лікарі виявляють понад 100 нових випадків захворювання на туберкульоз. Щогодини один хворий на сухоти помирає. В той же час радник міністра охорони здоров'я України Ганна Ковальова у своїй відео-лекції повідомляє, що епідемії туберкульозу в Україні немає. Вважаю цю заяву безпідставною. Сьогодні захворюваність медичних працівників на туберкульоз складає 14,6 на 10 тисяч медпрацівників, що є показником відсутності інфекційного контролю.

В умовах напруженої епідеміологічної ситуації з туберкульозу на Україні найбільш вагомими чинниками впливу є: великий резервуар туберкульозної інфекції та низький соціально-економічний рівень населення, а також неефективність санітарно-профілактичних заходів.

Звертаю особливу увагу на фактори, що обумовлюють високий рівень захворюваності на туберкульоз та поширення його мультирезистентної форми:

- несвоєчасне виявлення хворих на заразні форми туберкульозу - захворюваність 30,8 на 100 тисяч населення;

- недосконалі системи діагностування туберкульозу як у протитуберкульозних закладах, так і у закладах загально лікарняної мережі;

 - недосконалість схеми взяття на облік колишніх ув'язнених;

- відсутність лікарів фтизіатрів у першій ланці загально лікарняної мережі, що призводить до великої кількості помилок. Статистика помилок сільських лікарів – 80 %, лікарів центральних районних лікарень - до 72 %, лікарів міських і обласних лікарень - 42-51 %;

- недостатня доступність медичної допомоги для уразливих на туберкульоз груп населення;

 - низька ефективність лікування хворих – до 55 %.

 - відсутність методів швидкої діагностики мультирезистентного туберкульозу і т.д.

Наявність цих факторів доводить, по-перше, неефективність двох програм протидії захворювання на туберкульоз. По-друге, погіршення епідемічної ситуації з туберкульозу свідчить про наслідки реформування системи охорони здоров'я.

Сьогодні треба сконцентрувати зусилля на профілактиці найбільш соціально небезпечних захворювань, особливо туберкульозу та ВІЛ-інфекції. Ми маємо практичний досвід подолання туберкульозу в СРСР, не треба ламати його, а на його підґрунті варто втілювати нові технології відповідно до вимог доказової медицини.